

הפוני השחור

אוכמניות באור הירח ורץ אחרי האחרים. כשיצאו כולם אמרו "הזקנה מדברת על רוח וסערה, אך השמיים בהירים הלילה וראו איך הירח צף בין ים של עננים!"

וזה הם ראו פוני שחור העומד לידם. "הוא, הוא" אמרו "זה הפוני של ולנטין. נראה ברוח מהאורוות והולך לשאות מהבריכה." "פוני יפה הקטן" אמר הגadol ביניהם "אל תruise רחוק מדי. אלך איתך לבריכה עצמי" ובמילים אלה הוא קפץ על גבו של הפוני. ואחריו עלה האח השני והשלישי ובסוף כולם רכבו על הבהמה הקטנה, אפילו ריצ'י הקטן שלא רצה להישאר לבדו.

כשרכבו בדרך פגשו עוד חברים והזמיןו אותם לרכב על הפוני ונראה היה שהיצור הקטן לא מרגיש כלל את המשקל הנוסף, אלא רץ קדימה במרץ. ככל שהוא רץ מהר כך שמחו יותר הערים, תקעו עקביהם בצדדיו של הפוני וקראו "דהור סוסינו הקטן, עוד לא היו לך רוכבים אמיתיים כאלה על גבר!" בinityים הרוח התחליה שוב לנשוב וגלי המים

"אל תעזבו את הבית הערב" אמרה פגי הזקנה "הרוח נושבת חזק ומרuida את הבית וחוץ מזה הלילהليل כל הקדושים בו המכשפות יוצאות החוצה והשדונים, המשרתים שלהם מטילים בתחפושות שונות, ומציקות לילדים.

"למה להישאר כאן?" אמר הגadol שבין הערים "לא, אני חייב ללקת ולראות מה עשותו של יעקב הזקן, עושה-חברים. היא לא תעכום את עיניה הכהולות אם לא אבקר את אביה לפני שקיעת הלבנה."

"אני הולך לצד סרטנים" אמר השני "ושום מכשפה או שדן לא ימנע ממני זאת."

והם החליטו לצאת, כל אחד לעיסוקו או להනטו ולא רצוי לשמע את עצמה החכמה של פגי הזקנה.

רק הילד הצעיר ביותר הסס רגע כשהאמירה "תישאר כאן, ריצ'י, ואספר לך סיפורים יפים". אך הוא רצה לאסוף קורנית בר וקצת

**ביקר אצל בתו כחולת-עין של יעקב
עשה-חברים.**

כשחזרה לכון ביתה, מלאת צער, ראתה פוני
שחור רץ מולה, מקפץ ודוחה הננה והנה.
כשהגיע קרוב אליה הוא צהיל בקול רם, עבר
לידה מהר ותוֹך רגע נעלם מעיניה.

נהמו, אך הפוני לא שם לב לכך ובמקום ללכת
לכוון הבירכה רץ בעליות לחוף הים.

ריצ'י התחיל להצטער שלא הלהר לאסוף
קורנית ואוכמניות והאח הגדול תפס את הפוני
ברעמתו וניסה לכון אותו חזרה, כי נזכר
בעיניה ההצלחות של בתו של יעקב
עשה-חברים. אך הוא משר ומשר לשוווא כי
הפוני דהר ישר אל הים עד שרגליו הקדמיות
 הגיעו למים. וכשrank הרגיש בגלים קפץ
קדימה לעומק.

כשהגלים הגיעו לרגליהם של הילדים הם
הצטערו על טיפשותם וקראו "הפוני המגולל
זה הוא מכושף! אילו רק שמענו בעצתה של
פגי הזקנה!"

כל שהפוני התקדםocr הים נעשה עמוק
יותר עד שהגלים ציסו את ראשם של
הילדים וכולם טבעו.

למחרת יצא פגי הזקנה, כי דאגה מאוד
לגורלם של נכדיה ולא יכלה למצוא אותם
בשום מקום. היא שאלת את השכנים אך איש
לא ידע עליהם, מלבד זה שהגדול מהם לא